SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

6 FEBRUARI 1936

WINTERSPORT IN BERENLAND

DE HOND VAN LIENTJE

Hij bedelde om wat brood

Omdat hij Lientje's broertje redde, kon hij blijven.

LIENTJE liep achter de boomen, want op den rijweg mocht ze niet komen. Daar reden de auto's en de fietsen en daar was het veel te gevaarlijk. Want ze reden hard hoor, over de Beeklaan. 't Was een rechte laan, zonder bochten of kronkels en de automobilisten konden daar opschieten.

Lientje slingerde haar tasch heen en weer. Ze kwam van school en ze had een vrijen middag voor zich.

Even bleef ze staan, om een kleinen, rooden auto na te kijken en toen ze zich weer omdraaide, zag ze een zwarten hond voor zich staan. Hij had aardige oogen, lange flapooren en een dun, klein staartje.

Lientje keek naar den hond. Ze durfde er niet goed langs. Maar ze begreep niet, waarom die hond daar vlak voor haar bleef zitten. Eindelijk liep ze met een boogje om den hond heen.... doch toen ze omkeek, zag ze, dat het dier haar volgde. Hé.... wat was dat ? Waarom liep die hond met haar mee ?

Lientje was wel een beetje bang. Thuis hadden ze geen hond en ze was honden niet gewend. Ze bleef staan.... de hond bleef ook staan. Ze liep door, de hond liep weer mee.

Eindelijk bedacht Lientje zich, dat de hond misschien honger had. Fluks deed ze haar tasch open en haalde er een pakje uit. Daar zat nog een halve boterham in. Moeder had haar vier boterhammen meegegeven, maar vanmorgen op school had ze er maar drie-en-eenhalf van opgegeten.

Het papiertje gooide ze weg en toen hield ze de boterham voor zich uit.

Ze schrok ervan, zoo gulzig hapte de hond naar de boterham. En meteen begon hij te eten. Het duurde maar een oogenblik, toen was de halve boterham weg.

De hond likte z'n lippen af en begon te kwispelen met zijn staartje, met dat rare, dunne staartje.

Lientje liep weer door, terwijl de hond haar op den voet volgde. Hij hoopte zeker, dat ze hem nog wat zou geven, maar ze had niets meer.

Zoo kwamen ze bij Lientjes huis. 't Was zoo langzamerhand een moeilijk geval geworden.

Lientje wist zeker, dat haar vader en moeder geen hond wilden hebben. En daarom durfde ze den hond niet mee in den tuin nemen. Ze liet het hek dus dicht, en klom er over heen, terwijl de hond aan de andere zijde van het hek staan bleef.

Maar toen Lientje nog even omkeek, zag ze, dat de hond met een grooten sprong het hek over wipte en even later liep hij weer achter haar.

Lientje deed de achterdeur op een kier open, ze glipte naar binnen en meteen deed ze de deur achter zich dicht.

„.... en toen ze zich weer omdraaide, zag ze een zwarten hond voor zich staan.

„Wij kunnen geen hond hebben."

Toen keek ze door het raam naar buiten. Ja zeker, daar zat de zwarte hond vlak voor de achterdeur.

Lientje ging naar de huiskamer en ze was zoo diep in gedachten, dat ze haast vergat om goedendag te zeggen.

Jantje, haar broertje van drie jaar, zat al op een stoel, want ze zouden nu dadelijk gaan eten en de kleine jongen had altijd honger. Moeder sneed brood en het wachten was nu op vader, die uit de kweekerij moest komen.

Achter het huis lag de groote kweekerij, waar vader zijn brood mee verdiende, en achter de kweekerij was de breede sloot, waar de tuinlui het water uit haalden om te sproeien.

Lientje durfde niets te zeggen van den zwarten hond, die bij de achterdeur zat.

Maar even later kwam vader binnen en hij zei : „Dag, kind ! Zeg, heb je gezien, dat er een hond zit bij de achterdeur ? Ik heb hem weggejaagd, maar hij blijft een eindje verder zitten wachten. Heb jij dien hond soms meegebracht ?"

Lientje kreeg een kleur. En ze vertelde alles. „De hond is met me meegeloopen," zei ze. „Ik denk, dat hij geen baas heeft."

„Dan moet je er maar een zoeken," lachte vader. „Wij kunnen geen hond hebben."

En daar bleef het bij. Lientje wist heel goed, dat ze er niets over hoefde te zeggen. Ze had al dikwijls gevraagd om een hond, maar haar ouders voelden er niets voor.

Na den maaltijd wachtte Lientje, tot ze even alleen in de kamer was. Toen zocht ze gauw wat oude broodkorstjes uit de broodtrommel en daar ging ze mee naar buiten.

Vader was al weer in de kweekerij; kleine Jan scharrelde daar ook ergens rond en moeder was in de keuken om de vaat af te wasschen.

Toen Lientje buiten kwam, stapte de zwarte hond dadelijk kwispelstaartend naar haar toe. Het meisje gaf hem de broodkorstjes en de hond begon dadelijk gulzig te eten. Nadat hij klaar was, likte hij even haar hand.

„Maar nu moet je weg," zei Lientje. „Je mag hier niet blijven."

Dat kon ze natuurlijk gemakkelijk zeggen, maar de hond verstond haar niet. Hij vond het hier best, want hij had van Lientje lekker brood gekregen. En daar was de hongerige hond heel dankbaar voor.

Lientje ging den weg op, terwijl ze alle moeite deed om den hond weg te krijgen, maar als ze terug liep naar den tuin, volgde de hond haar weer. Hij dacht er niet over, om weg te gaan.

Het hielp Lientje niets en ze zat er werkelijk mee in.

Toen hoorde ze opeens van achter uit de kweekerij de groote vrachtauto naderen en vlug deed ze de groote hekken open. Vader zat aan het stuur, de knecht zat naast hem en de wagen was vol geladen met jonge sparretjes. Vader wuifde....

Lientje ging de kweekerij in, waar op dit oogenblik niemand werkte. Maar waar ze ook liep.... de hond bleef bij haar. Als ze naar hem keek, kwispelstaartte hij vriendelijk.

Zoo slenterde Lientje een beetje rond. Ze dacht allerlei plannen uit, om den hond kwijt te raken. Houden mocht ze hem niet, dat wist ze heel goed en toch had ze zoo weinig zin, om dien armen hond zonder baas weg te jagen. Als ze eens....

Maar Lientje had geen tijd om verder te denken, want plotseling hoorde ze 'n gil.... een plons.... toen nog even het angstige stemmetje van kleinen Jan.... toen niets meer.

Lientje rende naar de sloot achter de kweekerij, en de hond rende mee.

Toen Lientje bij het water kwam, zag ze een been. Het was een been van kleinen Jan! En dat been was het eenige, dat nog boven water uit stak! Lientje begon te gillen en te schreeuwen.... zelf durfde ze het water niet in, want ze kon nog niet zwemmen en de sloot was diep.

Moeder, die nog in de keuken was, hoorde het angstige gillen en kwam hard aanloopen.

Maar voor ze bij de sloot was, sprong de hond pardoes in het water en zwom naar het been.... hij scheen beet te hebben. Hij rukte en trok....

Toen moeder bij de sloot aankwam, zag ze den hond drijfnat op den kant staan. Lientje lag op haar buik en trok kleinen Jan uit het water, die door den hond naar den kant was getrokken

Jantje huilde tranen met tuiten, maar moeder was daar juist blij om, want ze zag dadelijk, dat de kleine jongen alleen maar geschrokken was. Verder had hij niets.

Doch dien avond, toen Jan al uren in zijn bed lag, stond de hond in de keuken bij een grooten bak rijst met vleesch. Dat was de belooning voor zijn moedige daad. En de tweede belooning was, dat hij blijven mocht.

Lientje heeft veel vriendinnen, maar haar beste vriend is de zwarte hond.

Zij heeft ook een naam voor hem bedacht: als ze: „Zwartkop," roept, komt de hond vroolijk aangeloopen.

A. v. O.

....en trok kleinen Jan uit het water...

Dat was de belooning voor zijn moedige daad.

GELEERDHEID IN EEN NOTEDOP

ALS je een appelboom met vruchten ziet, kun je ongeveer vaststellen, hoeveel bladeren hij bezit, zonder dat je de bladeren behoeft te tellen. Weet je hoe je dat moet doen? Je telt dan eenvoudig het aantal appels en het getal, dat je krijgt, vermenigvuldig je met 40. Dan heb je ook ongeveer het aantal bladeren.

* * *

IN den zomer moet men, als men buiten in het bosch of op de hei is, altijd uiterst voorzichtig zijn, dat men geen brandende lucifers of sigaren of sigaretten weggooit. Doet men het toch, dan gebeurt het maar al te vaak, dat er een bosch- of heidebrand uitbreekt en dat is vreeselijk jammer voor de mooie boomen en bloemen, en voor de arme hazen en konijnen, die niet zoo snel kunnen wegvluchten.

In den afgeloopen zomer zijn op deze manier in den staat New York in Amerika maar eventjes 918 boschbranden ontstaan.

* * *

DE kleinste officier ter wereld is zeker wel majoor Mite. Hij weegt namelijk maar 19 pond! En hoe groot denk je wel, dat hij is? Niet meer dan 65 centimeter, zoodat hij niet eens boven de tafel kan uitkijken. Zoo'n kleuterofficiertje heb je zeker nog nooit gezien?

Majoor Mite is echter geen heusche majoor, maar een dwerg uit een circus. Het zou ook wel een heel raar gezicht zijn, wanneer zoo'n kabouterachtige officier voor de troepen uitmarcheerde.

de dansende PRINSESJES

"KOM MAAR HIER!" FLUISTERDE BERT, TER-
WIJL HIJ HET ANDERE EINDE VAN DE
PATROON GREEP. PANG!! DAAR GING
'T DING MET LUID GERAAS AF. EN DE
ANDEREN WAREN TOEN ERG VERBAASD.

UIT DE KNALPATROON KWAM 'N VERS-
JE: "WEES NIET BANG, MIJN KIND-
JOU TERZIJDE STAAT 'N VRIND!" DAT LAS
HET PRINSESJE EN ZE DACHT BIJ ZICH
ZELF: "NU, DAT KOMT WEL UIT."

TERWIJL DE ANDEREN HAAR MET 'T
VERSJE BEGONNEN TE PLAGEN, NAM
BERT FLUKS 'N GOUDEN BEKER OP
EN VERSTOPTE DIEN ONDER ZIJN
KLEED. MAAR NIEMAND ZAG DAT.

"LAAT ME JE SCHOENEN EENS ZIEN!"
VROEG EEN DER PRINSESJES AAN DE
JONGSTE - ALVORENS ZIJ NAAR HUIS
TOE GINGEN: "JA, OOK JOUW SCHOEN-
TJES ZIJN KAPOT. WAT ZAL VADER ZEGGEN!"

TOEN VOER 'T HEELE GEZELSCHAP IN DE
BOOT WEER TERUG NAAR DE ANDERE ZIJ-
DE VAN HET MEER. EN BERT ZAT, ALS
VOORHEEN, OPNIEUW NAAST HET
JONGSTE PRINSESJE.

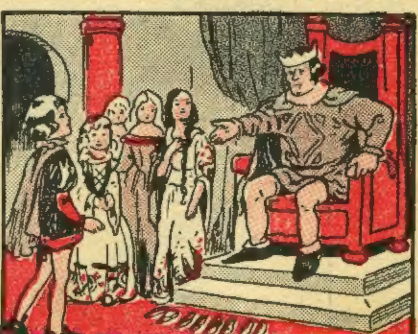
ZOODRA ZE AAN LAND GEKOMEN WA-
REN, HOLDE BERT SNEL VOORUIT, RENDE
NAAR Z'N KAMER, KLEEDDE ZICH UIT EN
HIELD ZICH SLAPENDE, TOEN EEN DER
PRINSESSEN 'N KIJKJE KWAM NEMEN.

"HIJ HEEFT DEN HEELEN NACHT GESLA-
PEN!" ZEI DE OUDSTE PRINSES: "MIJN
SLAAPDRANK HEEFT DUS GOED GE-
WERKT EN GEMAAKT, DAT HIJ NIET
ACHTER ONS GEHEIM GEKOMEN IS."

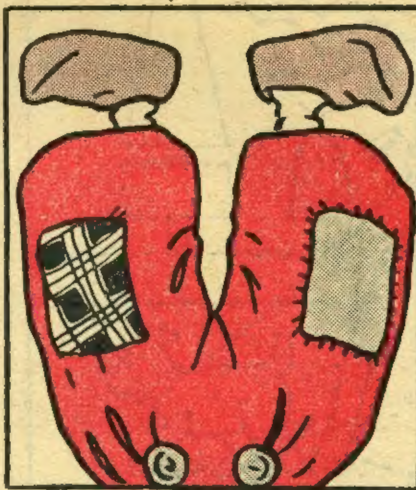
TOEN GINGEN ALLE VIER DE PRINSES-
SEN VLUG NAAR BED EN AL SPOE-
DIG WAREN DE DRIE OUDSTE VAST
INGESLAPEN. ALLEEN DE JONSTE PRIN-
SES BLEEF WAKKER EN DACHT NA.

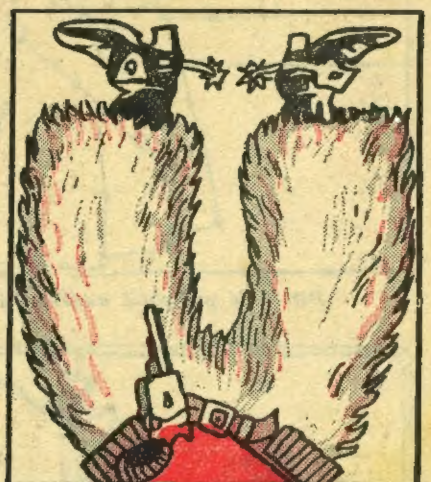
NEEN, MAAR, WAT WAS DE KONING
DEN VOLGENDEN MORGEN WOEDEND.
"NU ZIJN DE SCHOENTJES VAN MIJN
DOCHTERS WEER VERSLETEN!" RIEP HIJ
UIT. "WEET JIJ WAAR ZE GEWEEST ZIJN, BERT?"

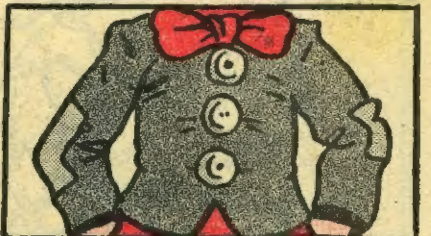
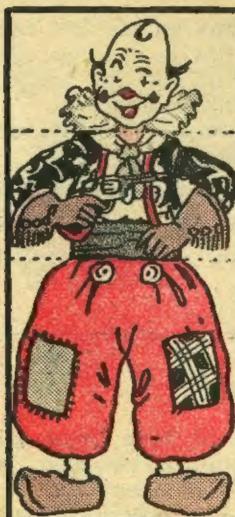
VIER HEERTJES IN 12 STUKKEN

(ZIE BLADZIJDE 6)

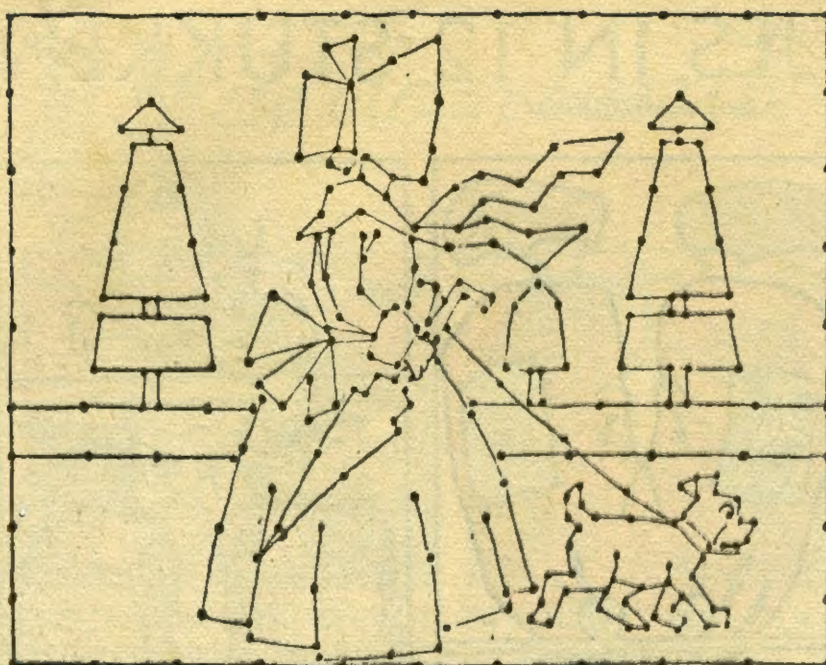

Is deze samenstelling zoo goed?

Dit is de prikplaat waarmee de teekening wordt overgebracht.

De dame met haar hondje geheel klaar geborduurd.

BORDUURSTERS VOOR!

MEISJES, hier is weer eens een aardige borduurplaat. Je weet wat je doen moet, nietwaar? De prikteekening wordt met de linkerhand op een stuk wit karton vastgehouden, terwijl dan de rechterhand met een stopnaald alle zwarte punten in het karton overprikt.

Hebben we dat gedaan, dan vragen we aan moeder restjes gekleurde zijde of bonte wol en borduren dan, door alle geprikte gaatjes gaande, de teekening als op de tweede afbeelding aangegeven staat.

Maar voor je begint, moet je wel eerst even overleggen welke kleuren je gebruiken zult, om het geheel zoo mooi mogelijk te doen zijn.

VAN EEN BOERTJE EN EEN BEERTJE

DEZEN keer zie je op de raadselpagina weer eens een in raadselschrift geschreven verhaaltje, dat den schoonen en toepasselijken naam: „Van een boertje en een beertje" draagt.

Het verhaal is langer dan de vorige verhalen in raadselschrift, zoodat je er — ondanks het feit dat je natuurlijk al een heele bolleboos op het gebied van raadselschrift geworden bent — wel een heele kluif aan zult hebben.

Begin maar eens en zie het zoo ver te brengen, dat je het net zoo vlug oplezen kunt als de andere artikelen van je lijfblad Sjors.

De volgende week zullen we de oplossing afdrukken.

De oplossingen der raadsels van de vorige week zul je in het volgend nummer vinden.

VIER HEERTJES IN TWAALF STUKKEN

DE portretten van vier zeer gewichtige heeren hebben wij elk in drie stukken geknipt, zoo dat we acht kleine en vier groote stukken kregen.

Op vier kleine stukken komen de hoofden, op de vier andere kleine stukken de rompen en op de vier groote stukken de beenen der heeren voor.

Toen hebben we al die stukken flink door elkaar geschud en daarna hier in Sjors afgedrukt.

Het is namelijk de bedoeling, dat je deze plaat volgens het oude, bekende recept op stevig karton plakt, om dan de twaalf stukken een voor een goed uit te knippen.

Wanneer je dat nu gedaan hebt, moet je eens probeeren, of je van elken heer zijn drie parten zoo aan elkaar kunt leggen, dat ze allen weer compleet zijn.

Sjors heeft dat zelf ook al eens geprobeerd, maar toen kreeg hij de samenstelling als tusschen de stukken afgebeeld staat en die samenstelling is misschien wel grappig, maar of ze goed is, nu, dat staat nog te bezien!

Laten we maar hopen, dat je er meer van terecht brengt dan Sjors. Maar enfin, die heeft het met zijn Rebellenclub ook zoo druk, dat hij aan andere dingen bijna geen aandacht besteden kan. Hetgeen wel jammer is!!

Van een Boertje en een Beertje

1s op I dag zag 1 , die temde & was, aan
van 1 . Snel d hij zijn aan'n
& t binnen om 1 te drinken. W dra kwam 1 met
+ aangereden & ook deze Z te zich ne R om 1 wijn
te makt; de s d zijn met aden buiten. De
, die zijn had staan en n al dat , verbrak zijn
& klom op de , om in de & te gaan rond . Het
sch + ging op met 1 va t = 1 . De
die R g uusd was, liet zich tot groote ont Z ting van alle
d het che rij . Al n&de ber Kte het
het van tje. Toen de van d+ , die in de
bezig was de te dekk&, het ru h de, s zij 't uit het
. Zij zag op de p ats van zitten & riep b o go: "J moet
W 6 ge hebgen wat gedronken hebben, om R zoo uit te zit! Hoe -
wijls ds zei ik j, dat j d j gedrink 1 ongelikte word & zou!"

HH.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EN EEN ZELDZAME HOND.

